

Laumės audžia.

Viena ūkininkė buvo daug girdėjusi pasakojant apie laumes, bet nė kartą nebuvo laumių mačiusi. Ji žinojo, kad jos ketvirtadienio vakarais lanko žmonių gyvenamuosius namus. Ūkininkė sumanė pasižiūrėti, kaip jos pradės savo darbą prie „vindo“ (ratelio) ir staklių. Ji pasislėpė už užlaidų ir laukė laumių. Neilgai trukus, trys laumės įėjo į kambarį. Senesnioji laumė priėjo prie „vindo“ ir staklių. Pamačiusi, kad virvelės nuo ratelio nenumestos, o staklėse siūlas nuo audimo nenutrauktas ir viskas darbui paruošta, paliepė kitom dviem laumėm dirbti. „Kade, trink, Munte, ausk,“ - tarė ji anoms. Tuojuo prasidėjo darbas. Kadė, atsisėdusi į stakles, ėmė austi, o Muntės trynė šeivas. Jos taip greitai dirbo, kad vyresnioji laumė vos spėjo Muntės trinamas šeivas padavinėti Kadei. Mėnuo švietė į kambarį, todėl ūkininkė galėjo aiškiai laumes matyti. Ją pagavo baimė, nes buvo girdėjusi, kad laumės išsiaustąjį audimą nusinešančios. Jai lovoje sukrutėjus, laumės dingo.